

Jag läste en så bra inledning på en text om försoningen. Den var så här: ”Varför är försoningen så viktig i förkunnelsen – och vad innebär den? Eftersom det var människan som bröt med Gud borde väl hon försonat sig med Gud? Det kunde hon inte! Men Gud ställde sig i Kristus på människans plats och försonade världen med sig själv!” Det stämmer ju väldigt bra med Paulus ord i texten: *Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv.*

En definition på ordet försoning kan vara så här: Försoning är när personer, organisationer eller länder som tvistar blir eniga igen. Ordet betecknar en genuin återvunnen samhörighet, inte bara att osämjan upphör.

I syndafallet i 1 Mosebok 3 skiljs människan från Gud. Det blir en ovänskap mellan Gud och människa. Människan började gå sin egen väg utan Gud. Försoningen innebär att människan blir vän med Gud igen och börjar leva sitt liv i Gud igen. Detta är inget som människan kan åstadkomma utan försoningen är helt och hållet Guds verk.

Försoningen är en förutsättning för frälsningen, räddningen. Att en människa kan bli frälst förutsätts av att Gud har gjort det som var nödvändigt för att Gud och människa ska kunna vara vänner igen.

Det nödvändiga var att någon skulle ta konsekvensen av syndafallet, betala priset för skulden. Kristus, Guds Son, tog den yttersta konsekvensen när han på korset skiljdes från Gud och han betalade priset med sitt liv och blodet som rann. Sonen var skild från Gud på korset. Det var därför han ropade: *Min Gud, min Gud, varför har du övergett mig?* Matt 27:46. Där blev skulden betald, där blev människans relation med Gud återställd – så långt det kommer an på Gud. Inget mer behöver göras. Jesus säger också på korset: *Det är fullbordat.* Joh 19:30 Det var det sista han sa enligt Johannes.

Därför kan vi som Paulus säga att hela världen är försonad med Gud. Det betyder dock inte att alla är frälsta men det betyder att alla KAN bli frälsta. *Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.* Joh 3:16. Vi kan se försoningen som en gåva från Gud till oss. När vi tar emot den blir vi frälsta, räddade.

Alltså, i detta för människan hopplösa läge tar Gud initiativ till att rädda henne undan sin egen vrede. Den kränkta parten tar på sig att själv bära fram det enda offer som kan bringa försoning. Den enfödde Sonen blir människa. Det är kärnan, centrum i försoningsverket.

Gud hade börjat förbereda detta långt tidigare när han utvalde ett folk att operera genom. Han gav detta folk Lagen. Lagen skulle förbereda folket så att de upptäckte sin otillräcklighet att leva i Guds vilja och sedan drivas till Kristus när han kom, när Gud blev människa.

På andra sidan kärnan, centrum, alltså efter korsdöden och uppståndelsen, gav Gud Hjälparen, den helige Ande som skulle påminna om allt som Jesus hade sagt och gjort.

Försoningen är alltså något som Gud ensam har tagit ansvar för, i sin kärlek till oss människor. Därför kan man se den som något objektivt, något absolut och odiskutabelt. Försoningen är ett faktum.

Denna objektiva handutsträckning från Guds sida behöver ta subjektiva former och uttryck i våra liv. Här kommer den mottagande tron in – den tro som leder till frälsning och evigt liv och gemenskap med Gud.

För en del människor är det en stötesten att hela försoningen ligger i Guds initiativ och Guds handlande. Man kan ana lite stolthet också, att vi, jag, minsann också kan och ska göra något för Gud. Det är svårt för en stolt människa att ta emot. Det konstiga är att när sedan Jesus säger att vi ska göra något, då blir det plötsligt svårt. Vi ska göra folk till lärjungar, vi ska be för sjuka och vi ska leva självutgivande.

Till hjälp har vi fått den helige Ande. Men då blir det plötsligt svårt för oss.

Vi behöver lära oss vad Gud gör i våra liv och vad vi själva ska göra. Det finns en perfekt balans här, ett förhållningssätt som vi behöver hitta.

Men det börjar med Gud. Alltid. När Gud skulle ge Israels folk de tio orden så sa han först: *Jag är Herren din Gud som har fört dig ut ur Egyptens land, ur trälldomshuset.* 2Mos 20:2. Gud gjorde något först, sedan kunde människan göra sin del.

Försoning: Gud gör först, Gud gör allt, Gud går HELA vägen.

Så har han, enligt Paulus, gett oss försoningens tjänst och anførtrott oss försoningens ord. När Gud har gått hela vägen för oss så får vi gå hela vår väg. Att ha försoningens tjänst och ord är att, som ny skapelse med ett nytt liv, leva för honom som dog för oss.

Den förlorade förmågan: bunden i synden. Den återvunna förmågan: friheten i Kristus. Fri att fortsätta göra det Kristus började att göra: föra människor ut i frihet. Det kan endast den göra som varit föremål för Kristi försoning och som tagit emot den gudagivna gåvan, den som på försoningens grund är en ny skapelse och bärare av det sanna hoppet om ett evigt liv och fullgemenskap med Gud.